

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 18C/61/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113205898
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Panáková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5113205898.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Panákovou, v právnej veci navrhovateľa: A. K., H.. XX.XX.XXXX, R. C. H., E. XX, právne zast. JUDr. Anna Šeligová, advokátka so sídlom Kysucká cesta 570/2/9, Žilina, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody vo výške 16.000,- Eur s príslušenstvom,

rozhodol:

I. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 16.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne zo sumy 16.000,- Eur od 22.02.2013 až do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odporcovi sa náhrada trov konania v časti zastavenia konania o návrhu navrhovateľa o zaplatenia sumy 1.484.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,75% ročne od 15.02.2013 do zaplatenia nepriznáva.

III. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 1970,17 Eur a titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 20,- Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Podaným návrhom doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 22.02.2013 sa navrhovateľ pôvodne domáhal zaviazat' odporcu na zaplatenie sumy vo výške 1.500.000,- Eur a následne po čiastočnom späťvzatí a zmene návrhu a po upresnení návrhu na základe výzvy súdu, vo výške 16.000,- Eur ako nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla rozhodnutím, štátneho orgánu, a to nezákonným rozhodnutím o väzbe, nakoľko uznesením Okresného súdu v Žiline sp.zn. 5Tp/90/99 zo dňa 10.08.1999 bol vzatý do väzby dňom 08.08.1999, pričom rozhodnutím č.k. 4T/22/2002-2092 bol spod obžaloby oslobodený. Vo väzbe bol 1271 dní na základe nezákonného rozhodnutia, v dôsledku čoho mu vznikla nemajetková ujma.

Dňa 25.09.2014 po vykonanom dokazovaní bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorý bol napadnutý odvolaním, v dôsledku čoho odvolací súd zrušil rozhodnutie v časti 1. výroku a v časti 3.a 4.výroku týkajúcich sa trov konania. Druhý výrok týkajúci sa zamietnutia návrhu v časti úrokov z omeškania zostal nedotknutý.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd vytkol chyby v písaní pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, či spôsob citácie iných súdnych rozhodnutí, ako aj štruktúru odôvodnenia, avšak uviedol, že viaceré čiastkové úvahy a závery okresného súdu majú svoj racionálny základ, ktorý je i náležite zdôvodnený. Zároveň stanovil, aby súd presne vymedzil právny základ posúdenia jednotlivých dielčích otázok, následne zadefinoval podmienky pre jeho aplikáciu a konštatoval, či v konkrétnostiach súdnej veci sú, resp. nie sú predmetné podmienky splnené.

Súd je viazaný názorom Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu a je povinný konať v zmysle jeho intencií, preto postupoval v ďalšom konaní v zmysle intencií odvolacieho súdu.

VECNÁ LEGITIMÁCIA

Súd musí skúmať podmienky konania kedykoľvek v priebehu konania, a to v zmysle § 103 O.s.p.

Súd sa najprv zaoberal vecnou legitimitáciou.

Pasívna legitimitácia účastníka konania - Slovenskej republiky je nespochybniteľná.

Podľa § 21 ods.4 veta prvá O.s.p. za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Podľa § 79 ods.1 veta piata O.s.p. ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods.2 O.s.p. ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Prítom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania v žalobe, je povinný sa postarať o odstránenie procesnej vady žaloby. Pri odstraňovaní tejto procesnej vady žaloby je súd povinný žalobcu poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávajúca vec týka. Dokonca aj v prípade, ak žalobca neoznačí správne štátny orgán, ktorý konal v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je podľa § 9 a § 25 zákona č. 58/69 Zb. oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať.

Ustanovenie § 25 ods. 2 v spojení s § 9 ods. 1 zák.č. 58/69 Zb. kogentne ustanovuje, kto vystupuje za štát a s týmto zástupcom štátu súd koná. Pokiaľ by súd tento postup nedodrжал a naďalej konal s nesprávne označenou zložkou štátu, táto vada konania by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 9 zák.č. 58/1969 Zb.

(1) Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom, a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

(2) Ak bola žiadosť o predbežné prerokovanie podaná na ústrednom orgáne, ktorý nie je príslušný, postúpi ju orgánu príslušnému. Účinky podania žiadosti sa v tomto prípade zachovávajú.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 58/69 Zb., za škodu spôsobenú rozhodnutím zodpovedá podľa tohto zákona Československá socialistická republika, ak rozhodnutie vydal štátny orgán Československej socialistickej republiky; v ostatných prípadoch zodpovedá Česká socialistická republika alebo Slovenská socialistická republika. To isté platí aj vtedy, ak ide o škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia § 25, v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

Súd dospel k záveru, že odporca, ktorým je štát - Slovenská republika, je správne v konaní zastúpený podľa uvedených zákonných ustanovení ústredným orgánom a to Ministerstvom spravodlivosti SR, nakoľko v konaní o náhradu škody je napadnutá nezákonnosť rozhodnutia súdu o väzbe.

Vzhľadom na čas vydania predmetných rozhodnutí, ktoré sú označené ako titul uplatneného nároku na náhradu škody a vzhľadom na zákonné ustanovenia, súd posúdil, že orgánom konajúcim v mene štátu je Ministerstvo spravodlivosti SR a na danú vec sa aplikuje zákon č. 58/1969 Zb.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 58/69 Zb., štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§18 ods. 2 tohto zákona).

V zmysle § 10 zák.č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Súd mal zistené, že dňa 13.09.2012 bola podaná žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a to voči Ministerstvu vnútra SR. (I.č. 118 obsahu spisu) Ministerstvo vnútra SR uplatnený nárok neprerokoval, nakoľko ho považoval za nedôvodný.

Na základe uvedeného súd má za to, že boli splnené zákonné podmienky pre konanie, a to aj napriek tomu, že navrhovateľ sa domáhal predbežného prerokovania na orgáne - MV SR.

V danom prípade ide o konanie, o náhradu škody, ktorej príčinou vzniku je rozhodnutie o väzbe.

Súd v zmysle § 122 a nasl. O.s.p. vykonal dokazovanie, a to výsluchom účastníkov konania, vyjadrením sa právneho zástupcu navrhovateľa a prečítaním listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah spisového materiálu, ako aj pripojením spisu tunajšieho súdu 4T/22/2002.

Súd mal nepochybne zistené, že voči navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods.1, 4 Trestného zákona, a to uznesením ČVS: X.-XXX/XX-T.-XXXX zo dňa 09.08.1999, proti ktorému navrhovateľ podal sťažnosť, avšak bola zamietnutá ako nedôvodná.

Následne uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 10.08.1999 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.08.1999, sp.zn. 2Tpo/86/99, bol navrhovateľ vzatý do väzby dňom 08.08.1999 z dôvodu podľa § 67 ods.1 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko je dôvodná obava, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, nakoľko sa trvale zdržiaval v zahraničí. Následne väzba bola niekoľkokrát predĺžovaná. Dňa 13.07.2000 bolo skončené prípravné konanie a dňa 16.10.2010 bola podaná obžaloba na navrhovateľa.

Uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2003, sp.zn. 2To/8/2003 navrhovateľ bol prepustený z väzby, nakoľko NS SR na základe podanej sťažnosti voči uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2002 rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby zrušil.

Následne rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 4T/22/2002-2092, bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.09.2011. Navrhovateľ bol oslobodený spod obžaloby v časti z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a v časti z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. (rozsudok na I.č. 2092 pripojeného trestného spisu Krajského súdu v Žiline)

Navrhovateľ uviedol, že keď bol vzatý do väzby, mal iba 29 rokov, prepustený bol po 3,5 roku. Teda bol v produktívnom veku, chcel si založiť rodinu, mal pracovné ambície, ktoré nemohli byť naplnené práve pre jeho trestné stíhanie, bol v určitej neistote, ako aj jeho zamestnávateľa. Mal za to, že ide o objektívnu zodpovednosť štátu a to bez ohľadu na to, na ktorom orgáne si uplatnil nárok, nakoľko podstatné je, že si ho uplatnil voči Slovenskej republike.

Pôvodne si uplatnil nárok vo výške 1.500.000,- Eur, ale vzhľadom na uplatnenie práva odporcu na zloženie preddavku, zobral návrh v časti o zaplatenie 1.484.000,- Eur späť, v dôsledku čoho bolo konanie v tej časti zastavené uznesením zo dňa 16.07.2013 s tým, že o trovách bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.

Predmetom konania tak zostala suma 16.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,75 % ročne od 22.02.2013 do zaplatenia a trovy konania, vzhľadom na nedotknutý výrok napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 5 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa § 5 ods.2 zák.č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody nemá ten,

a) kto si väzbu zaviniel sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,

b) kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

Odporca namietal nárok navrhovateľa s tým, že rozhodnutie o väzbe nemožno podriaďiť pod režim titulu nezákonného rozhodnutia a tak si svoj nárok uplatňuje v rozpore so zákonom č. 58/1969 Zb. Odporca

mal za to, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom sú len v rovine jeho tvrdení a nie sú preukázané, ako napr. rozpad vzťahu, narušenie vzťahu s otcom, strata pracovných ponúk,... Zároveň je názoru, že nie je možné aplikovať článok 5 Dohovoru. Následne opravil, že je možné aplikovať Dohovor, ale nie pre tento prípad. Následne uviedol, že to ponecháva na zvážení súdu. Zároveň vyslovil, že je názoru, že navrhovateľovi možno priznať nárok len vtedy, ak si vzatie do väzby nezavinil vlastným konaním, resp. opomenutím konania. (pozn. súdu - z uvedených zmien vo vyjadrení odporcu vyplýva značná zmatenosť) Odporca poukázal na to, že žiadnym rozhodnutím nebolo konštatované, že väzba bola nezákonná.

Súd poukazuje na ust. 5 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bol spod obžaloby oslobodený. Teda predpokladom nároku na náhradu škody nie je nezákonnosť väzby. Z uvedeného vyplýva, že názor odporcu neobstojí, nakoľko nevychádza z právneho základu.

V návrhu na vzatie do väzby zo dňa 09.08.1999 prokurátor uviedol, že obvinený sa v mieste trvalého bydliska dlhodobo nezdržiava a v roku 1996 bolo vyhlásené celoštátne pátranie, ktoré bolo bezvýsledné. V SR sa obvinený zdržiava výnimočne.

Zo zápisnice o výsluchu navrhovateľa v postavení obvineného zo dňa 10.08.1999 vyplýva, že sa od 01.08.1995 zdržiava v zahraničí a do začiatku roka 1994 sa zdržiaval iba v Taliansku a od začiatku roka 1994 aj v Arabských emirátoch. Je prihlásený k pobytu v Taliansku aj v Arabských emirátoch. Domov na Slovensko chodí 3-4 x do roka.

Následne bol vzatý do väzby v zmysle § 67 ods.1 písm.a) Trestného poriadku (ďalej len TP), pričom podľa odporcu podkladom pre vydanie predmetného uznesenia bolo to, že navrhovateľ sa v mieste bydliska nezdržiava, od roku 1995 sa zdržiava v zahraničí a celoštátne pátranie vyhlásené v roku 1996 bolo bezvýsledné.

Odporca má za to, že všetky uvedené skutočnosti jednoznačne potvrdzovali domnienku o existencii dôvodnej obavy, že navrhovateľ sa dopustil totožnej trestnej činnosti aj v predchádzajúcom období v zahraničí na území ČR a že sa navrhovateľ bude úmyselne vyhýbať trestnému stíhaniu alebo trestu, keďže bolo vyhlásené celoštátne pátranie a skončilo sa bezvýsledne. Teda má za to, že bola dôvodná obava o jeho úteku, resp. skrývaní sa za účelom vyhnutia sa trestnému stíhaniu. Preto má za to, že navrhovateľ si väzbu zavinil predovšetkým sám, najmä tým, že svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia. Preto podľa odporcu navrhovateľovi nemožno priznať nárok, ktorého sa domáha.

Taktiež mal za to, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je vylúčená.

Taktiež trval na tom, že žiadnym spôsobom nemožno vyvodíť záver, že väzba vykonávaná na navrhovateľovi v trvaní 1271 dní bola nezákonná.

Dokonca vyslovil názor, že ak sa väzba stala nezákonnou, stala sa ňou výlučne v dôsledku nesprávneho postupu krajského súdu spočívajúceho v jeho nečinnosti, nakoľko sa nepodarilo skončiť trestné stíhanie v 2-ročnej lehote trvania väzby.

Má za to, že chyba bezprostredná príčinná súvislosť.

S týmto názorom odporcu sa súd nestotožňuje, nakoľko je nepochybné, že navrhovateľ bol oslobodený spod obžaloby, pričom nejde o splnenie § 5 ods.2 zák.č. 58/1969 Zb.

Podľa ustálenej judikatúry oslobodením spod obžaloby sa predchádzajúce rozhodnutie, a to aj rozhodnutie o väzbe, stáva nezákonným, a to aj napriek tomu, že súd pri ich vydaní postupoval v zmysle Trestného poriadku a bol názoru, že obava pre väzbu je dôvodná. Súdnou praxou bolo ustálené, že aj v takom prípade, pokiaľ dôjde k oslobodeniu spod obžaloby z dôvodu, ako aj u navrhovateľa, stáva sa rozhodnutie o väzbe nezákonným.

Taktiež je dôležité uviesť, že odporca tvrdí dôvody väzby: stíhanie navrhovateľa v ČR,..., avšak nie je možné toto subsumovať pod skutočné dôvody väzby navrhovateľa len preto, že tieto dôvody boli uvedené v návrhu prokurátora na väzbu. Dôvodmi väzby sú len tie dôvody, ktoré tak posúdil súd.

Z uznesenia súdu o vzatí do väzby jednoznačne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd vzal navrhovateľa do väzby, a to: - že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, nakoľko sa trvale zdržiava v zahraničí. Dokonca súd si neosvojil ani dôvod podľa § 67 ods.1 písm. a) Trestného poriadku. Len tieto dôvody boli dôvodmi vzatia do väzby, a to bez ohľadu na ďalšie uvádzané dôvody v návrhu na vzatie do väzby prokurátorom.

Pokiaľ teda odporca tvrdil aj iné dôvody, je to nesprávne tvrdenie a taktiež zavádzajúce.

Právna zástupkyňa navrhovateľa nenamietala zákonnosť rozhodnutia o väzbe ako takého, ale z dôvodu oslobodenia navrhovateľa spod obžaloby, teda s poukazom na výsledok trestného konania je

nárok navrhovateľa opodstatnený, pričom navrhovateľ nemal záujem vyhýbať sa trestnému stíhaniu. Navrhovateľ o trestnom stíhaní nevedel, dokonca ani o celoštátnom pátraní jeho osoby.

Hoci odporca tvrdil, že nejde o nezákonnú väzbu, nakoľko pri väzbe boli dodržané zákony, v tejto časti súd s daným názorom súhlasí, nakoľko pri vzatí do väzby sa postupovalo v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi. Avšak tým, že navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený z vyššie uvedených dôvodov, v zmysle ustálenej súdnej praxe rozhodnutie o vzatí do väzby sa stáva nezákonným a takej poškodenej osobe vzniká nárok na náhradu škody, pokiaľ sú splnené ďalšie podmienky, a to v zmysle § 5 cit.zák.

Zároveň je nutné zdôrazniť, že podľa § 5 cit.zák. právo na odškodnenie vzniká vtedy, ak bol spod obžaloby oslobodený. Teda neuvádza zákonnosť, či nezákonnosť väzby ako takej.

ZAVINENIE/NEZAVINENIE VZATIA DO VÄZBY

V zmysle platných právnych predpisov a v zmysle ustálenej judikatúry, súd sa teda zaoberal otázkou, či navrhovateľ si zavinil svojim konaním, či nekonaním, vzatie do väzby, a to s poukazom na § 5 ods.2 zák.č. 58/1969 Zb.

Súd mal nepochybne zistené, že navrhovateľ bol vzatý do väzby uznesením zo dňa 10.08.1999, č.k. 5Tp/90/99 s tým, že väzba začína dňom zadržania 08.08.1999, z dôvodu, že voči navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie uznesením zo dňa 09.08.1999. V návrhu na vzatie do väzby bolo uvedené, že v mieste trvalého bydliska sa dlhodobo nezdržiava, v roku 1996 bolo vyhlásené celoštátne pátranie, ktoré bolo bezvýsledne. Z výpovede navrhovateľa - obvineného vyplynulo, že v zahraničí sa zdržiava od 01.08.1995, na území SR chodíva len 3-4x do roka a zamestnaný, ako aj prihlásený k pobytu je v Taliansku a v Arabských emirátoch. Na základe toho súd posúdil, že sú dané dôvody väzby podľa § 67 ods.1 písm.a) Trestného poriadku, lebo je dôvodná obava, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, nakoľko sa trvale zdržiava v zahraničí, a preto ho súd zobral do väzby. Dôvody podľa § 67 ods.1 písm.c) Tr.poriadku, ktoré navrhoval prokurátor, súd nezistil. (uznesenie na l.č. 95 vyšetrovacieho spisu ČVS: KÚV-85/OVEK-1999)

Následne bol navrhovateľ z väzby prepustený a následne bol oslobodený spod obžaloby. Je nepochybné, že navrhovateľ bol vo väzbe 1.271 dní, teda cca 3,5 roka.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol síce vzatý do väzby v zmysle § 67 ods.1 písm. a) Tr.poriadku, avšak len preto, že od 01.08.1995 je prihlásený k pobytu v Taliansku, teda ešte pred začatím trestného stíhania.

Je nepochybné, že navrhovateľ sa zdržiaval mimo územia SR, a to predovšetkým v Taliansku, kde bol prihlásený aj k pobytu, ale nie z dôvodu, aby sa „skrýval“ pred trestným stíhaním a aby sa mu vyhýbal apod.

Je zrejmé, že navrhovateľ tam žil a pracoval. A to už niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania, t.j. od roku 1995.

Skutočnosť, že navrhovateľ sa nevyhýbal žiadnemu stíhaniu a ani sa neskrýval, preukazuje aj to, že chodieval tlmočiť dokonca aj v iných trestných konaniach, ako napríklad aj na OO PZ Košice dňa 29.12.1997. Napriek tomu, že prechádzal cez hranice Slovenskej republiky viackrát do roka, kedy sa musel legitimovať platným cestovným pasom, dokonca chodil tlmočiť na políciu, kde taktiež bola preverovaná jeho totožnosť, nikto mu za tie roky neoznámil, že je po ňom vyhlásené pátranie a bez ďalšieho prechádzal hranice SR, až do 08.08.1999, kedy bol zadržaný pri výstupe zo SR a vzatý do väzby.

Hoci pátranie bolo na navrhovateľa vyhlásené v roku 1996, až v roku 1999 sa ho „podarilo nájsť“, hoci pravidelne sa zdržiaval v SR, a to aj na policajných úradoch. Avšak napriek tomu bol vzatý do väzby z obavy jeho úteku, či skrývania sa. Súd mal preukázané, že dňa 29.12.1997 sa navrhovateľ dokonca dostavil na OO PZ Košice - západ ako tlmočník.

Z rozhodnutia NS SR zo dňa 30.01.2003, sp.zn. 2To/8/2003 taktiež vyplýva, že navrhovateľ sa pred zatknutím na území Slovenskej republiky nachádzal.

To, že taký dôvod nebol daný, resp. nebol jeho zavinením, vyplýva aj z toho, že po prepustení z väzby sa vždy dostavoval na všetky predvolania, a to niekoľko rokov, v dôsledku čoho mu vznikli ďalšie náklady, ale tie si v tomto konaní neuplatňuje. Požaduje iba náhradu titulom nezákonného vzatia do väzby,

napriek tomu však odporca mu odmieta poskytnúť túto náhradu, aj keď navrhovateľ mal nárok na ďalšie odškodnenie, od ktorého upustil.

Súd si dovoľuje opätovne poukázať na to, že je pozoruhodné, že navrhovateľ voľne prechádzal z Talianska cez hraničné prechody bez toho, aby ho zadržali, dokonca bol tlmočiť na policajnom orgáne, pričom nikým nebol zadržaný, či upozornený, že je na neho vydaný zatykač, hoci vždy sa preukazoval dokladom totožnosti, keďže SR v tom čase nebola ešte členom Schengenského priestoru a teda vstupy, či výstupy zo SR, či do SR boli evidované, či kontrolované.

Kladie sa preto otázka, ako je možné, že takto hľadaná osoba sa voľne pohybuje cez hraničné prechody, resp. tlmočí na policajnom orgáne, a všade tam by mala byť zisťovaná a overovaná jeho totožnosť, ale nikto ho nezadržal, hoci sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo vyhlásené celoštátne pátranie, avšak toto nie je predmetom tohto konania.

Navrhovateľ preukázal svoj zodpovedný prístup k prejednávanej trestnej veci aj po jeho prepustení z väzby, keď sa počas viacerých rokov vedenia trestného konania dostavoval na súdne pojednávania, pričom cestoval z Talianska,...

Navrhovateľ žil v Taliansku od roku 1995, a keďže vznesené obvinenie bolo až na základe uznesenia zo dňa 09.08.1999, je evidentné, že navrhovateľ sa nezdržiaval v zahraničí z dôvodu vyhýbania sa týmto skutočnostiam, o ktorých ani nevedel, pričom bol v Taliansku riadne k pobytu prihlásený.

Keďže nevedel o trestnom stíhaní, logicky sa nemohol ani dostavovať na prípadné výsluchy a pod., pričom je pravdepodobné, že sa nevyhýbal ničomu, čo vyplýva aj z toho, že po prepustení z väzby, hoci naďalej sa zdržiaval mimo územia SR, dostavoval sa na všetky úkony riadne a včas, ani raz nedošlo k nejakému ospravedlneniu neúčasti a pod., či zmareniu úkonov z dôvodov na jeho strane.

Takže ak bol vzatý do väzby len preto, že sa zdržiaval v Taliansku, a to už niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania a teda mohla byť daná obava vyhýbania sa úkonom z dôvodu jeho zdržiavania sa v zahraničí, bola to len domnienka nejakej obavy. Avšak ak niekto žije v zahraničí, teda mimo územia SR a dokonca tam aj pracuje a je prihlásený k pobytu v zahraničí, neznamená to, že týmto svojim spôsobom života chce sa niečomu vyhýbať, skrývať, pričom navrhovateľ pravidelne chodil na SR, a to aj pracovne - ako napr. na základe prizvania tlmočil v inej trestnej veci na OO PZ Košice. Teda súd sa nestotožnil s názorom, že navrhovateľ si týmto zavinil väzbu.

Vo väzbe navrhovateľ zotrval 1271 dní, teda 1271 dní bol obmedzovaný v osobnej slobode, kedy nemohol sa venovať svojim záľubám, podnikaniu, či inej pracovnej činnosti, či rodinnému životu, pričom bol vo veku 29 rokov.

Len preto, že žil a pracoval mimo územia SR, hoci na územie SR chodil podľa potreby a dostavoval sa aj na akékoľvek predvolania, bol vzatý do väzby. Navrhovateľ využil pracovnú príležitosť a začal od roku 1995 žiť v Taliansku. Nemohol predsa predpokladať, že o cca 5 rokov začne voči nemu trestné stíhanie. Pričom pobyt slovenského občana v zahraničí nie je už nič výnimočné, neobvyklé.

Pokiaľ niekto žije v zahraničí niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania, je vylúčené posudzovať také jeho konanie za zavinenie pre prípadné vzatie do väzby.

Je pochopiteľný názor súdu, že je daná obava pre riadne pokračovanie trestného konania, keďže navrhovateľ žije v zahraničí a teda či sa bude dostavovať na úkony.

Ale táto obava vzišla len z dôvodu pobytu navrhovateľa v zahraničí, kde bol už od roku 1995, teda niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania, pričom je nepochybné, že navrhovateľ chodil na SR, a to aj pracovne, teda zdržiaval sa aj v SR.

Z uvedeného nevyplýva, že by si tak navrhovateľ zavinil väzbu. Obava síce bola, avšak nie zo skutočného konania navrhovateľa, ktorý žil v zahraničí niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania. Nemožno považovať za zavinenie len to, že žil v zahraničí od roku 1995, s čím sa ani nikde a nikdy netajil. Žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by sa vyhýbal trestnému stíhaniu, či skrýval.

Súd sa teda nestotožnil s názorom odporcu, že navrhovateľ si sám zavinil vzatie do väzby.

Posudzovanie viny obvineného na vzatí do väzby je náročnou otázkou a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ak by súdy nezisťovali, či skutočne osoba vzatá do väzby svojim konaním dala príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, ale len preberajú dôvody, o ktoré bolo rozhodnutie o uvalení väzby opreté.

K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu podľa § 5 ods.1 písm.a) zák.č. 58/1969 Zb. totiž nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ust. § 67 Trestného poriadku alebo jej trvania v zmysle § 72 Trestného poriadku, ale treba, aby si obvinený sám väzbu zavinil. Teda podľa úpravy vzatia do

väzby a jej trvania bude zákonný dôvod, keď v zmysle § 67 Trestného poriadku bude tu skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že obvinený napríklad ujde alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti alebo že bude pôsobiť na svedkov a pod. Pre vylúčenie nároku na odškodnenie za väzbu malo by však byť preukázané aj určité konanie obvineného, napr. pôsobenie na znalca, zastrašovanie na svedkov, odstraňovanie dôkazov a pod., ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, lebo len v takomto prípade možno hovoriť o tom, že obvinený mal vinu na uvalení väzby. Nemožno preto jednoznačne vidieť zavinenie na uvalení väzby len v tom, že ide o osobu, ktorá bola napr. viackrát súdne trestaná a vzhľadom na osobu páchatela je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu a že je tu dôvodná obava, že by mohol naďalej pokračovať v trestnej činnosti a pod.

Teda rozhodnutie o vzatí do väzby nie je nezákonné ako také, bolo v súlade s právnymi predpismi, nakoľko súd bol názoru, že sú dané dôvody, keďže navrhovateľ žije v inom štáte, a to bez ohľadu na to, že do SR chodí pravidelne, a to aj pracovne. Avšak samotné vzatie do väzby podľa názoru súdu nezavinil navrhovateľ. Bola to len domnienka súdu, na základe čoho postupoval v zmysle § 67 Trestného poriadku. Ale táto obava vznikla len tým, že navrhovateľ žil, či pracoval, či zdržiaval sa v Taliansku, s čím sa nikdy netajil a podľa potreby sa dostavil tam, kde bolo treba, pokiaľ o tom vedel, ako napríklad na OO PZ Košice za účelom tlmočenia, pričom nikým mu nebolo oznámené o trestnom stíhaní voči jeho osobe, či o celoštátnom pátraní. Dokonca v zahraničí sa začal zdržiavať oveľa skôr, než bolo začaté trestné stíhanie voči jeho osobe.

Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon bližšie neustanovuje, preto interpretácia a aplikácia zákonných ustanovení je zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody rozhodujú.

Právo na náhradu škody nemá ten, kto si väzbu zaviniť sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu k obavám.

Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, ak bol obvinený spod obžaloby oslobodený.

(napr. I. ÚS 444/20122Cdo 2/96, R116/1999, rozsudok KS v Bratislave 2Co/238/2008, 25Cdo/608/99, R35/1991,...)

Z vykonaného dokazovania vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru o nezavinení väzby navrhovateľom, pričom pri vzatí do väzby sa postupovalo v súlade s platnými právnymi predpismi, čo však nemá vplyv na nárok na odškodnenie, pokiaľ navrhovateľ bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa doterajšej judikatúry k zákonu č. 58/1969 Zb. u nárokov na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia je podmienkou § 4 zákona síce splnená aj napriek tomu, že pri oslobodení spod obžaloby nedochádza k formálnemu zrušeniu takého rozhodnutia, ale aj v tomto prípade platí, že právo na náhradu škody má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby.

Predpoklady vzniku nároku, ktorý si navrhovateľ uplatňuje, sú

- oslobodenie spod obžaloby

- nezavinenie väzby spod obžaloby, pričom tieto nároky sú splnené kumulatívne.

Súd má za to, že boli splnené obidve podmienky kumulatívne.

Odporca napriek tomu namietal, že zák.č. 58/1969 Zb. vylučuje priznanie nemajetkovej ujmy, maximálne je možné priznať skutočnú škodu a ušlý zisk a nie je možné ani aplikovať čl.5 Dohovoru, nakoľko väzba bola vydaná v súlade so zákonom.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v danom prípade sa neskúma zákonnosť uznesenia o vzatí do väzby, teda či bolo porušené nejaké zákonné ustanovenie.

Potrebné je pre posúdenie nároku navrhovateľa skúmať zavinenie osoby na vzatí do väzby, čo súd posúdil, že nebolo zavinenie. Súd síce posúdil, že bola daná obava, keďže navrhovateľ sa zdržiaval mimo územia SR, a to konkrétne v Taliansku, avšak zdržiaval sa tam nie za účelom vyhýbania sa trestného stíhania, ale za účelom práce,... To, že sa nevyhýbal, svedčí aj to, že v Taliansku sa zdržiaval už niekoľko rokov pred začatím trestného stíhania a dokonca po prepustení z väzby sa cca 9 rokov dostavoval na všetky prizvané úkony, aj keď bol v Taliansku, napriek tomu vždy pricestoval.

Ustanovenie § 5 zákona č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, na kom bola väzba vykonaná. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o väzbe, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, na kom bola väzba vykonaná, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby.

Právo na náhradu škody však nemá ten, kto si väzbu zaviniť sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom na väzbu alebo jej predĺženie, a ten, kto bol oslobodený spod obžaloby alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, prípadne, že trestný čin bol amnestovaný. Z náhrady škody je vylúčená aj väzba nariadená v konaní o vydanie do cudziny.

Uvedená úprava odškodňovania za väzbu sa tak vo viacerých ohľadoch líši od toho, čo vyžaduje čl. 5 ods. 5 Dohovoru.

Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o väzbe bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby.

Aj keď čl. 5 ods. 5 Dohovoru zaručuje odškodnenie za pozbavenie osobnej slobody v prípadoch obdobných prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, možno podľa judikatúry NS SR súdu použiť tento článok aj v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. Vzhľadom na vnútroštátnu úpravu, ktorá sankcionuje štát zodpovednosťou za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe, treba aj tieto prípady považovať za prípady vadného pozbavenia osobnej slobody. Pretože Dohovor umožňuje v uvedenom článku odškodnenie aj nemateriálnej ujmy, má jeho aplikácia, pokiaľ ide o obsah pojmu škoda, prednosť pred vnútroštátnou úpravou.

V zmysle ustálenej judikatúry ak by súd dospel k záveru, že žalobcovi nemožno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., je jeho záver síce v súlade s vymedzením náhrady škody podľa vnútroštátnej právnej úpravy (§ 442 ods. 1 OZ), neobstojí však vo svetle chápania náhrady škody, ktoré vyplýva z čl. 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý sú sudy povinné aplikovať prednostne pred zákonom, čo vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.05.2007, sp.zn. 4Cdo 177/2005, R 13/2009).

Článok 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo zadržania v rozpore so svojimi skoršími ustanoveniami (len) za nezákonné zatknutie alebo zadržanie (väzbu), a nie za ich celé trestné stíhanie, zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (len) podmienkou vzniku nároku na odškodnenie.

Na základe uvedeného súd posúdil, že nárok navrhovateľa je opodstatnený.

Záver:

Navrhovateľ bol vzatý do väzby, ktorá bola síce v súlade s platnými právnymi predpismi, ale navrhovateľ si vzatie do väzby nezavinil sám.

Následne bol však spod obžaloby oslobodený, a keďže väzbu si nezavinil sám, sú splnené podmienky na náhradu škody v zmysle čl. 5 Dohovoru, ako aj v zmysle § 5 ods.1 zák.č. 58/1969 Zb.

VÝŠKA ŠKODY

Ustanovenie § 5 zákona č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe. V zmysle zák.č. 58/1969 Zb. nie je stanovená žiadna výška nemajetkovej ujmy, preto je nutné postupovať analogicky v spojitosti s úvahou súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľná.

Súd poukazuje na to, že daná vec sa spravuje zákonom č. 58/1969 Zb., ktorý však výšku nemajetkovej ujmy neupravuje. Vzhľadom na čl. 5 Dohovoru, súd dospel k záveru, že navrhovateľ má nárok na nemajetkovú ujmu, len otázkou zostáva výška, resp. spôsob určenia výšky odškodnenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené, pri určení rozsahu odškodnenia podľa predpisov použitých súdmi je možné prihliadnuť len na okolnosti prípadu v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nie aj v súvislosti s celým trestným stíhaním (zastavenie ktorého alebo oslobodenie spod obžaloby je len podmienkou vzniku práva na odškodnenie).

Ust. článku 5 ods. 5 Dohovoru, pokiaľ ide o spôsob a rozsah odškodnenia, neustanovuje žiadne hľadiská; jeho ustanovenie teda obsahuje tzv. neurčitý právny pojem, ktorý vyžaduje aplikáciu tohto pojmu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a hodnotiace naplnenie (výklad) tohto pojmu vo svetle týchto skutkových okolností. Neurčité právne pojmy v žiadnom prípade nie sú ustanoveniami, ktoré by súdu umožňovali ľubovôľu alebo ktoré by umožňovali súdu absolútne neobmedzenú úvahu. (napr. 6Cdo 37/2012, 6Cdo 185/2011, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 147/06, rozsudok ESLP zo 17.07.2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.)

Navrhovateľ požadoval nemajetkovú ujmu vo výške 16.000,- Eur, čo odôvodnil tým, že postupoval pri výpočte v zmysle § 17 ods.4 zák.č. 514/2003 Zb., ako aj čl. 5 ods.5 Dohovoru s platnou judikatúrou 6Cdo/185/2011.

V zmysle § 17 ods.4 zák.č. 514/2003 v znení k 12.09.2012 výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody

V zmysle § 8 ods.5 zák.č. 514/2003 Z.z. v znení k 12.09.2012 právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

- a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
- b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
- c) vec bola postúpená inému orgánu.

Väzba trvala od 08.08.1999 do 30.01.2003, spolu 1.271 dní, z toho:

- v roku 1999 - 146 dní
- v roku 2000 - 365 dní
- v roku 2001- 365 dní
- v roku 2002 - 365 dní
- v roku 2003 - 30 dní.

Priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci rok predstavovala:

- v roku 1999 - 10.003 Sk, z toho $1/30 = 333,43 \times 146 \text{ dní} = 48.681,- \text{ Sk}$
- v roku 2000 - 10.728 Sk, z toho $1/30 = 357,60 \times 365 \text{ dní} = 130.524 \text{ Sk}$
- v roku 2001 - 10.430 Sk, z toho $1/30 = 381,- \times 365 \text{ dní} = 139.065,- \text{ Sk}$
- v roku 2002 - 12.365 Sk, z toho $1/30 = 412,17 \times 365 \text{ dní} = 150.422,- \text{ Sk}$
- v roku 2003- 13.511 Sk, z toho $1/30 = 450,37 \times 146 \text{ dní} = 13.511,- \text{ Sk}$,
spolu 486.223,- Sk/16.007,- Eur.

Navrhovateľ si na základe tohto výpočtu uplatnil iba sumu 16.000,- Eur.

Hoci nie je možné podriaďiť vec pod režim zák.č. 514/2003 Z.z., vzhľadom na to, že zák.č. 58/1969 Zb. neupravuje výšku škody, súd mal za to, že je možné posúdiť primeranosť náhrady s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti tak, ako požadoval navrhovateľ. Súd nevychádzal pri určení výšky z § 17 zák.č. 514/2003 Z.z., avšak spôsob určenia výšky považoval za vhodný a primeraný. Navrhovateľ požadoval 12,58 Eur za každý deň strávený vo väzbe, čo je menej, než dostanú napr. mnohí nezamestnaní a pod. Hoci postupoval pri výpočte podľa zákona, ktorý sa v danej veci neaplikuje a daná vec sa neriadí, súd v rámci svojej úvahy má za to, že takto vypočítaná výška je primeraná. Keďže žiadny právny predpis nestanovuje výšku škody, či jej výpočet, preto navrhovateľ si „pomohol“ daným ustanovením a takto vypočítanú výšku súd posúdil za primeranú a adekvátnu, pričom pri výpočte navrhovateľ nevychádzal svojvoľne.

Odporca danú výšku ako takú nespochyboval, teda nespochyboval výšku nominálnej mzdy za jednotlivé roky, pričom táto bola súdu riadne preukázaná. Odporca spochyboval základ nároku a zároveň poukázal na to, že daná uplatnená celková výška je neprimeraná v porovnaní s výškou odškodnenia obetiam násilným trestným činom, t.j. 17.400,- Eur.

Súd poukazuje na to, že posúdil, že základ nároku je daný, je opodstatnený, nakoľko navrhovateľ svojím konaním nezavinil vzatie do väzby. Aj keď súd rozhodol o väzbe zákonným spôsobom, navrhovateľ dal obavu k väzbe iba tým, že sa zdržiaval dlhodobo v zahraničí, ale predsa to nemôže byť dôvod na väzbu. Navrhovateľ sa v rámci svojich ľudských práv slobodne pohyboval a teda zvolil si svoj život v Taliansku, a to ešte pred začatím trestného stíhania. Nijako sa preukázateľne nevyhýbal trestného stíhania, svoj prístup preukázal aj po prepustení väzby, keď sa vždy - niekoľko rokov riadne dostavoval na všetky úkony, hoci sa naďalej zdržiaval v Taliansku rovnako, ako aj pred začatím trestného stíhania. Z ničoho nevplyva, že by sa chcel vyhýbať trestnému stíhaniu.

Keďže nie je stanovená žiadna výška nemajetkovej ujmy v zmysle zák.č. 58/1969 Zb., súd posúdil primeranosť uplatnenej výšky navrhovateľom 12,58 Eur denne, ktorý vychádzal pri výpočte primeranej náhrady z nominálnej mzdy, a to v rozsahu $1/30$, čo súd považuje za objektívne a adekvátne.

Pokiaľ obetiam trestného násillia je stanovené odškodnenie vo výške 17.400 Eur, súd poznamenáva, že to nie je možné porovnávať s nárokom navrhovateľa a zároveň súd poukazuje, že navrhovateľ bol vo väzbe 1271 dní, čo je cca 3,5 roka. Je rozdiel, či je osoba vo väzbe niekoľko mesiacov, či jeden rok alebo 3,5 roka, pričom požadované odškodnenie predstavuje cca 350 Sk, t.j. cca 12,58 Eur za deň, keď bol navrhovateľ obmedzený v jeho osobnej slobode, nemohol zarábať, podnikať, venovať sa rodine, podieľať sa na životnej úrovni, hoci nebol stále odsúdený a pri zásade prezumpcie nevinu musel 1.271 dní strpieť pobyt v cele s rôznymi osobami, ktorých si on nevyberal na pobyt a takto v jednej cele musel tráviť čas počas 3,5 roka s úplne cudzími osobami, v jednej miestnosti jesť, spať, vykonávať potrebu (WC) počas 3,5 roka, a to za stanoveného prísneho režimu, ktorý musel dodržiavať, či už ohľadom vstávania, zhasnutie svetla a pod.

Napriek tomu požaduje od odporcu iba cca 12 Eur za deň, pričom bežne zarobí priemerne pracujúci človek viac, nehovoriac o príjme navrhovateľa v Taliansku, o čo za niekoľko rokov prišiel. Teda žiada tak nízku sumu, ako je suma cca 12 Eur za deň pobytu vo väzbe, teda za čas obmedzenia jeho osoby v každom smere a napokon bol dokonca spod obžaloby oslobodený.

Výška nemajetkovej ujmy nie je upravená v zák.č. 58/1969 Zb., avšak v zmysle Dohovoru má navrhovateľ nárok.

Pokiaľ odporca trval na tom, že navrhovateľ nepreukázal stratu na príjme, zhoršenie vzťahu s rodinou, rozpad vzťahu a pod., súd poukazuje na to, takéto tvrdenie odporcu je alibistické vzhľadom na to, že navrhovateľ bol 3,5 roka obmedzovaný v jeho slobode,...., pričom navrhovateľ tieto skutočnosti tvrdil v súvislosti s tým, čo všetko ho to „stálo“ v súvislosti s celým trestným stíhaním. Avšak náhradu si uplatňuje len v súvislosti so vzatím do väzby trvajúcou 1271 dní, t.j. 3,5 roka. Teda 3,5 roka, keď bol obmedzovaný v jeho slobode, v jeho podnikaní, či pracovných podmienkach, či v kontakte s rodinou, či v budovaní vzťahu s rodinou, či priateľmi. Toto predsa nie je potrebné dokazovať, je predsa logické, že 3,5 roka spôsobí značný zásah. Napriek tomu navrhovateľ požaduje iba to minimum, t.j. 12,58 Eur za každý deň vo väzbe, teda v nižšej sume, než dostanú mnohí nezamestnaní a pod.

To, že navrhovateľ požaduje celkovú sumu 16.000 Eur, to je len z dôvodu, že väzba trvala 1271 dní. Predsa keby trvala napr. 1 deň, tak by požadoval iba 12,58 Eur a v takom prípade sa kladie otázka, či to by sa odporcovi javilo ako primerané.

A bolo by nespravodlivé, keby mu náhrada nebola priznaná len preto, že vec je pod režimom zák.č. 58/1969 Zb., ktorý neupravuje výšku odškodnenia, hoci boli splnené všetky podmienky pre jej náhradu tak, ako bolo vyššie podrobne opísané.

Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov Ak má byť jednotlivец povinný sa takýmto úkonom vôbec podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený, nie je pritom rozhodné, ako tieto orgány podozrenie vyhodnotili. (I. ÚS 554/04 z 31.05.2005, rozhodnutie KS v Trenčíne, sp.zn. 3Co118/2008)

Každý, proti komu sa vedie trestné stíhanie, považuje sa podľa Ústavy SR za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. V prípade, že nedôjde k odsudzujúcemu rozsudku, trestné stíhanie bolo vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinná aj bola. Ak sa trestné stíhanie skončilo inak, než právoplatným odsúdením, je zodpovednosť za ním spôsobenú nemajetkovú ujmu zodpovednosťou za nezákonné rozhodnutie, podmienka zrušenia rozhodnutia o vznesení obvinenia je splnená oslobodením spod obžaloby. Zodpovednosť štátu je objektívna a predpokladmi jej vzniku sú len - protiprávny stav, - vznik škody, - príčinná súvislosť. Pri nemajetkovej ujme je nepochybné - právne kvalifikovaná skutočnosť, ujma na osobnosti, príčinná súvislosť, pričom ujma vzniká aj samotným výkonom väzby.

Nárok na náhradu škody za predchádzajúce nezákonné pozbavenie osobnej slobody zaručuje nielen vnútroštátna úprava - v prejednávanej veci zákon č. 58/69 Zb., ale aj článok 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podmienkou na odškodnenie v zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo, že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom.

Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5 Dohovoru, pričom škodou sa rozumie tak škoda materiálna, ako aj nemateriálna.

Ak odporca namietal, že navrhovateľovi nemožno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., je jeho záver síce v súlade s vymedzením náhrady škody podľa vnútroštátnej úpravy (§ 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka), neobstojí však vo svetle chápania náhrady škody v

zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru, ktorý je povinný aplikovať prednostne pred zákonom. V zmysle rozhodovacej praxe súdov, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok publikovaný pod č. 4 MCdo 15/2009). Rovnako možno vyvodiť, že oslobodenie spod obžaloby má v zmysle ust. § 4 zák. č. 58/1969 Zb. rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vzatí do väzby pre nezákonnosť, ak k oslobodeniu došlo z dôvodu, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. /V časti bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a v časti z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný./

Štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá navrhovateľovi vznikla a aspoň týmto spôsobom môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu.

Trestné stíhanie a v rámci neho aj výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a preto sú spôsobilé okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje článok 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR.

V danom prípade väzbou navrhovateľa došlo do zásahu práva navrhovateľa na osobnú slobodu. Výkon väzby navrhovateľom trval celkom 1271 dní, pričom nepriaznivo zasiahol do života samotného navrhovateľa, ako aj jeho najbližšieho okolia, čo nie je potrebné ani dokazovať, je to prirodzený účinok. Výkonom väzby u navrhovateľa došlo k obmedzeniu jeho súkromného a rodinného života, k odčleneniu navrhovateľa od jeho najbližších a táto skutočnosť neodvratne zasiahla aj do jeho osobného a spoločenského života. Rozhodnutím o väzbe a trvaním samotnej väzby bol navrhovateľ obmedzovaný vo svojom pohybe, v kontakte s blízkymi osobami a známymi, v slobodnej voľbe, ako naložiť so svojím časom. Navrhovateľ pred nástupom do výkonu väzby bol aktívnej v pracovnej činnosti, mal 29 rokov, mal ponuky na určité miesta v Taliansku a v Arabských emirátoch, čo nebolo nikým a ničím rozporované. Je prirodzené aj bez ďalšieho dokazovania, že väzba do značnej miery zasiahne aj psychický stav takej osoby. Výkonom väzby stratil čas na odborný rast, čas na zvyšovanie životnej úrovne, čas na rodinu, čas na zabezpečovanie si určitého príjmu v pracovnoprávných veciach, či podnikateľských.

Pokiaľ odporca namietal, že dané skutočnosti sú iba tvrdenia navrhovateľa bez preukázania, takýto názor odporcu súd posúdil ako účelovú obranu, avšak tvrdenia navrhovateľa nie je potrebné dokazovať, logicky vyplývajú vzhľadom na dĺžku trvania väzby, pričom je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľ si uplatňuje náhradu za vzatie do väzby v zmysle § 5 ods.1 cit.zák.

S poukazom na uvedené skutočnosti súd mal za to, že je dôvodné priznať náhradu nemajetkovej ujmy tak, ako si uplatnil navrhovateľ. Väzba, ako obmedzenie výkonu osobnej slobody každého človeka je zásahom do jeho súkromného, rodinného, spoločenského života a vo všeobecnosti je možné konštatovať, že je zásahom do jeho osobnostných práv. Na rozdiel od iných obdobných zásahov do osobnostných práv osoby, ku ktorému pri výkone väzby dochádza, bolo v danom prípade potrebné osobitne prihliadať predovšetkým na dĺžku trvania väzby, ktorá bola v trvaní 1271 dní, ako aj na vek navrhovateľa v čase vzatia do väzby (29 rokov), teda vo vysoko produktívnom veku, pričom výšku, ktorú si uplatňuje, je podľa názoru minimum za vzatie do väzby vzhľadom na všetky skutočnosti.

Na základe uvedeného súd posúdil nárok navrhovateľa za opodstatnený v celom rozsahu, ako aj uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy v súlade s Dohovorom, ktorý má prednosť pred slovenskou platnou právnou úpravou, ktorá je v porovnaní s tým, čomu sa musel navrhovateľ podrobiť počas 1271 dní, minimálna.

ÚROKY Z OMEŠKANIA

Navrhovateľ si uplatnil aj úroky z omeškania, a to od 15.02.2013. Rozhodnutím z 25.09.2014 bol návrh v časti úrokov z omeškania za obdobie od 15.02.2013 do 21.02.2013 zamietnutý a odvolacím súdom nedotknutý, teda daný výrok nadobudol právoplatnosť. Preto súd sa zaoberal úrokmi z omeškania až od 22.02.2013.

Podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný

platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 3 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že odporca bol v omeškaní so splatením nemajetkovej ujmy, a to od nasledujúceho dňa po doručení svojho stanoviska o vybavení žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody právnenému zástupcovi navrhovateľa, t.j. od 22.02.2013.

Vzhľadom na to, že odporca si svoju povinnosť nesplnil, nevybavil riadne žiadosť navrhovateľa, hoci nárok navrhovateľa bol opodstatnený, dostal sa do omeškania nasledujúcim dňom po doručení odpovede.

Súd priznal navrhovateľovi úroky z omeškania z priznanej sumy.

Výšku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu súd nedokazoval v zmysle § 121 O.s.p.

TROVY KONANIA

Podľa § 146 ods. 2 prvá a druhá veta O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Súd poznamenáva, že späťvzatie návrhu na začatie konania je procesný úkon navrhovateľa, z ktorého obsahu jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho uplatneného návrhu celkom, alebo v určitej časti, nemá záujem a že je uzročený s tým, že o jeho návrhu nebude v tomto rozsahu súdom meritórne rozhodnuté. Zákon neukladá povinnosť zdôvodniť späťvzatie návrhu na začatie konania, avšak dôvody späťvzatia sú významné pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa ust. § 146 O.s.p..

Ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie je treba posudzovať výlučne z procesného hľadiska (t.j. podľa procesného výsledku), nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej.

Zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 1.484.000,- Eur v danej veci zavinil navrhovateľ, keďže navrhovateľ zoberal návrh v tejto časti späť, odporcovi by tak v tejto časti prináležala náhrada trov konania, ale keďže odporca na pojednávaní 03.12.2015 výslovne uviedol, že v tej časti si náhradu trov konania neuplatňuje, súd mu náhradu trov nepriznal.

Predmetom konania tak zostala žaloba o zaplatenie 16.000,- Eur s príslušenstvom. Nakoľko navrhovateľ bol úspešnejším účastníkom v tomto konaní a prináleží mu náhrada trov konania voči neúspešnému účastníkovi t.j. odporcovi, a to s poukazom na cit. ust. § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko neúspech navrhovateľa spočíval iba v nepatrnej časti, a to v príslušenstve za obdobie od 15.02.2013 do 21.02.2013 (2. výrok rozsudku č.k. 18C/61/2013-143 zo dňa 25.09.2014, ktorý nebol odvolaním napadnutý).

Podľa § 142 ods. 3 O.s.p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 8 O.s.p., vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa

priznáva náhradu trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V danej veci súd nezistil žiadne dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi v tomto konaní nepriznal náhradu trov konania voči neúspešnému účastníkovi, t.j. odporcovi. Navrhovateľ si prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní dňa 03.12.2015 uplatnil náhradu trov konania za úkony právnej služby tak, ako bola pôvodne uplatnená v sume 1.313,06 eur + náhrada súdneho poplatku za návrh + vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28.11.2014 + účasť na pojednávaní dňa 03.12.2015 + ďalšia porada s klientom dňa 02.12.2015.

Podľa § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, Za úkony právnych služieb, ktoré boli vykonané pred 1. júlom 2013, patrí advokátovi odmena podľa predpisov účinných do 30. júna 2013 (súd priznal účastníkovi za konkrétny úkon právnej služby odmenu podľa vyhlášky platnej a účinnej v čase uskutočnenia úkonu).

V zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, súd preskúmal navrhovateľom uplatnené právo na náhradu trov konania a priznal mu titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania sumu 20,- eur a titulom trov právneho zastúpenia sumu vo výške 1.970,17 eur s poukazom na ust. § 153 ods. 2 O.s.p., pozostávajúce:

1. za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 7,81 eur, spolu suma 328,15 eur,

2. za úkon právnej služby - žaloba zo dňa 22.02.2013 podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 7,81 eur, spolu suma 328,15 eur,

3. za úkon právnej služby - pojednávanie dňa 26.06.2014 podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. d) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 8,04 eur, spolu suma 328,38 eur,

4. za úkon právnej služby - pojednávanie dňa 25.09.2014 podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. d) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 8,04 eur, spolu suma 328,38 eur,

5. za úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu dňa 28.11.2014 podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 8,04 eur, spolu suma 328,38 eur.

6. za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 03.12.2015 podľa § 10 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. d) cit. vyhl. sumu 320,34 eur + režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. v sume 8,39 eur, spolu suma 328,73 eur.

Súd nepriznal navrhovateľovi odmenu za úkon právnej služby - ďalšia porada s klientom dňa 02.12.2015, nakoľko ust. § 142 a nasl. O.s.p. predpokladá náhradu iba účelne vynaložených trov konania. Z potvrdenia o ďalšej porade s klientom dňa 02.12.2015 vyplýva, že v tento deň sa konala porada medzi navrhovateľom a jeho právnu zástupkyňou v čase od 16,00 hod. do 18,30 hod. Z tohto potvrdenia však nevyplýva, čo bolo konkrétne predmetom porady, aby súd posúdil účelnosť týchto trov konania.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Na základe uvedeného je odporca povinný nahradiť navrhovateľovi podľa § 149 ods. 1 O.s.p. trovy konania - titulom trov právneho zastúpenia sumu 1.970,17 Eur a titulom súdneho poplatku za návrh na začatie konania sumu 20,- Eur, a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa a to tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

S poukazom na vykonané dokazovanie súd v zmysle intencií odvolacieho súdu rozhodol tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Žiline, ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na
zistenie rozhodujúcich skutočností,
súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.
doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz
neboli uplatnené (§ 205a),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.
ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.
účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval
senát,
h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.
Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré ne boli uplatnené pred súdom
prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len
vtedy, ak
sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia
súdu,
má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie
vo veci samej,
odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.
Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. f) OSP sa nepoužije v konaniach podľa
§ 120 ods. 2.
Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden
rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak
účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh
na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a
exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh
na súdny výkon rozhodnutia.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková
povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady
súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z.
o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).